

Cultures

TEATRE | MÚSICA | LLETRES | DANSA | ART | TRADICIONS | CINE | TELEVISIÓ

NOVETAT EDITORIAL ▶ El delit de Fèlix Millet per fer diners és un dels trets que destaca el periodista Jordi Panyella en el llibre *Fèlix Millet, el gran impostor*, una obra d'investigació de l'editorial manresana Angle en què l'autor dona compte de la complexa trama d'espoli del Palau de la Música Catalana. El reporter assegura que no se sabrà mai tot el que hi ha darrere d'aquest afer, però convida Millet a donar més explicacions

Panyella assegura en un llibre d'Angle que Millet «toca totes les tecles de la corrupció»

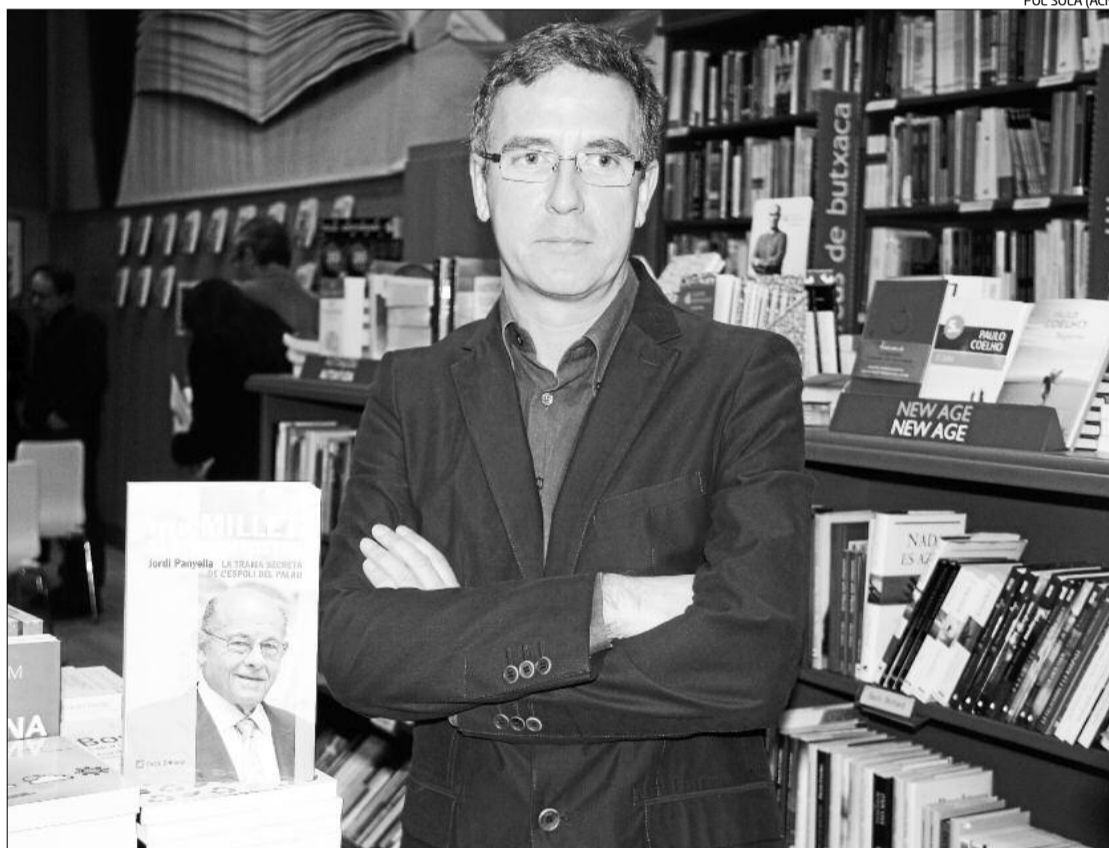
▶ El periodista de tribunals Jordi Panyella és l'autor d'una obra que repassa el cas Palau i la personalitat dels implicats

POL SOLÀ (ACN) | BARCELONA

El periodista Jordi Panyella (Barcelona, 1966) coneix Fèlix Millet. Però el coneix una mica més que la majoria de catalans. S'ha endinsat en la seva biografia, la seva personalitat, ha parlat amb gent del seu entorn, ha parlat amb ell en persona i per telèfon un cop ja havia esclatat l'escàndol del Palau de la Música. Redactor de tribunals del diari Avui des de fa una desena d'anys, Panyella ha convertit les seves indagacions sobre aquest gran cas de corrupció en un llibre d'investigació sobre tots els racons amagats del complicat entramat. El llibre té per nom *Fèlix Millet, el gran impostor. La trama secreta de l'espoli del Palau*, però es podria titular *El gran seductor* o *L'home que va matar Kennedy*.

En l'obra, del segell manresà Angle Editorial, Panyella repassa totes les vicissituds dels diversos casos relacionats amb el Palau -el desviament de desenes de milions d'euros, l'hotel, el frau fiscal amb l'IVA i el finançament de CDC-, però també s'endinsa en la personalitat de Millet i la seva mà dreta, Jordi Montull, tàndem a qui ell anomena M&M perquè els considera una societat molt fructífera en la qual Millet s'enduia el 80 % dels beneficis i Montull el 20 % restant.

El periodista repassa la biografia dels dos exmandataris, cosa que comporta repassar també les relacions socials de la burgesia barcelonina, com el casament de l'exdirectora general, Rosa Garicano, que en el seu moment va ser tot un esdeveniment social entre els franquistes barcelonins dels anys 60. De la trajectòria de Millet, l'autor en destaca les seves incessants ganes de fer diners. Per això el qualifica de «seductor», comparant-lo amb aquells que busquen amb delictiu un objectiu però quan l'han obtingut hi perden interès i en busquen un altre. Aquesta ingent voracitat, Panyella l'exemplifica amb anècdotes, o no tant anècdotes, que retraten magníficament el personatge, com per exemple quan, acabat d'arribar a la presidència del Palau, va fer-se pagar uns mobles que ell ja tenia

L'autor, Jordi Panyella, en la presentació del volum a la Casa del Llibre de Barcelona

al seu anterior despatx professional per fer-los servir a l'edifici modernista barceloní.

Panyella també recorda que Millet feia pagar al Palau una empresa que li gravava cada divendres a la nit la pel·lícula eròtica d'un canal de pagament, i que l'any 1984 l'aleshores conseller de Cultura, Joan Rigol, va salvar in extremis Fèlix Millet i el va mantenir en el càrrec, tot i sospitar que ja llavors utilitzava la presidència del Palau per fer negocis privats. La intervenció d'un germà de Fèlix Millet, el Xavier, que havia estat el candidat de CiU el 1979 a l'Ajuntament de Barcelona, va fer tirar enrere la decisió de Rigol. Però la frase del germà era premonitòria: «l'has de mantenir, però vigila'l».

El llibre també inclou la seva voluntat de presidir el FC Barcelona, fet que no va poder aconseguir, tot i que es va conformar a dirigir la Fundació del club i sobreviure en diversos bàndols del barcelonisme. I l'intent de crear una televisió amb Òmnium Cultural, i que fi-

ANGLE EDITORIAL. 20 EUROS. 352 PÀGINES

nalment va acabar sent l'embrió, molt beneficiós econòmicament per a Millet, de 8TV, el canal del Grup Godó. I els vincles amb l'ex-president José María Aznar per aconseguir fons de l'estat, cosa que el va fer ingressar a la filial catalana de la Fundació FAES sense que arribés a fer acte de presència en cap reunió.

Per això, Panyella afirma sense embuts que «Millet ha fet una cosa bé: gestionar el Palau; era la seva empresa, i funcionava». De fet, segons l'autor, l'exmàxim dirigent del Palau «va tocar totes les tecles de la corrupció: política, econòmica, cultural, periodística, so-

cial». Aquest és el principal motiu pel qual l'autor encara s'ha trobat gent que s'ha relacionat amb Millet que té por de parlar o que no vol sortir de l'anonimat. Això estranya Panyella, ja que considera que Millet «està molt sol» i fins i tot va estar a punt de perdre el suport dels seus familiars més propers.

Sense gaire diàleg

Panyella va voler parlar amb Millet amb tranquil·litat, de periodista a imputat, però no va poder ser. Tot i lamentar-ho, també li ha servit per no caure en una espècie de síndrome d'Estocolm, ja que sap el que Millet hauria dit de si mateix: «segur que mentiria». A qui elogia l'autor és l'Agència Tributària, que, amb discreció, va ser qui va obtenir prou dades perquè la fiscalia i el jutge poguessin destapar l'escàndol. En canvi, carrega les tintes, tot i que sense excedir-se, en els que suposadament havien de controlar els comptes del Palau: els polítics del Parlament que van passar per alt els indicis apuntats per la

El periodista considera que Millet i Montull formaven una societat perfecta: el 80 % per a l'un i el 20 % per a l'altre

El llibre relata anècdotes, com el fet que l'imputat feia que el Palau pagués una empresa que li gravava films eròtics

Jordi Panyella assegura que «volia aixecar acta, una acta indignada» per l'enorme quantitat de diners estafats

Sindicatura de Comptes, i els patrons de la Fundació i membres de la Junta de l'Orfeó, que aprovaven a ulls clucs els números de l'entitat i no s'atrevien a aixecar-hi la veu en contra.

A tot aquest entramat, Panyella hi afegeix el toc personal, ja que parla en primera persona, i com a periodista de tribunals explica algunes de les rutines diàries dels redactors dels mitjans de comunicació: les esperes, les exclusives, les converses amb les fonts, les bambolines dels jutjats, les decepcions.

Una d'aquestes és el que ell mateix diu que podria haver estat el títol: «No se sabrà tot». Per això, irònic, demana col·laboració als mateixos Fèlix Millet i Jordi Montull per poder afegir més detalls en una possible nova edició del llibre.

«Que tinguin valentia, que omplin els buits», els anima el periodista, tot i que admet que «falta tant per explicar com ells vulguin». Malgrat això, l'autor Panyella diu que «també té gràcia que quedi una mica de misteri».

En aquest sentit, Jordi Panyella apunta que el llibre vol aportar alguna cosa més que allò que ofereix el diari, ja que amplia la visió panoràmica de tot el cas.

«Hauria de ser un llibre obligat per a les generacions futures: mireu què va passar», assevera. «Volia aixecar acta, una acta indignada», explica, i afegeix que el llibre pot agradar a molta gent, com al seu mateix barber, perquè «Millet encén tothom».